

pro æquali prædæ distributione, quam prædones nefarii invicem præstant: modò *proprie* & verè pro habitu ipso, prout in Ethicis definitur. Atq; tunc iterum vel *Generaliter*, ut omnes Leges & Virtutes comprehendat, unde illud in L. 5. Eth. cap. 10.

Justitia in se se Virtutes continet omnes.

Vel *Particulariter* ut justam tantum rerum externarum distributionem aut commutationem respicit, in qua ultima significatione nostro subjacet labori.

Quid Rei ?

§. I.

Ponenda esset jam ipsa realis definitio; Sed cum sint, qui plane negent existentiam Justitiæ Particularis, distinctæ ab Universalis, stabiliendam illam prius esse arbitror, ne de non Ente videamur disputare.

§. II.

Pro existentia itaq; Justitiæ Particularis sat firmiter pugnare videtur Aristoteles, innitens Contrariorum Legi. Per hoc enim, quod duplex offendatur Injustitia, duplicem quoq; dari adserit Justitiam, cum una circa contraria versetur ratio. *Lib. 5. ad Nic. cap. 4.* Duplicem verò dari Injustitiam hoc locò evincit: quod *παρνομία*, quam Universalis; & *πλεονεξία*, quam Particularis sibi addicit Injustitia, longè invicem differant. Exemplò illustrat. Adulteriù committens ex libidinoso impetu, dicitur *παρνομος*, (*ἀκόλας*) cum Legem transgressus sit, non verò *πλεονέκτης*, cum nullam quæstum inde fecerit. Contrà mercedem capiens ex adulterio, dicitur *πλεονέκτης*, peccatq; contra Justitiam Particularem, non verò *ἀκόλας*. Et hinc, per magnam distare differentiam, concludit, uti latius diducit modò laudatò locò.

§. III.

Huic succurrit & *Fransk. in Comment. sup. Inst.* Duos Respublica juris agnoscit respectus invicem diversos; *Unum*, quem Cives, ut Partes ad Totum, nempe Rempublicam; *Alterum*, quem Cives inter sese ut Partes, vides habere. Uterq; cum jus requirat, duplex exoritur Justitia, *Universalis*, ex illo; & *Particularis*, ex hoc surgens respectu.